

**Jen vám je dáno znát tajemství Božího království...
aneb jestliže se člověk hádá s blbcem víc, jak půl
minuty, hádají se už blbci dva**

MK 4, 26 - 34

^{4,26} Dále řekl: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ^{4,27} ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. ^{4,28} Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. ^{4,29} Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně.“ ^{4,30} Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? ^{4,31} Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ^{4,32} ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ ^{4,33} Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. ^{4,34} Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

REFLEXE

Ježíš vyprávěl lidem podobenství a jimi zval člověka k Bohu. Používal názorné příklady, které si člověk snadno zapamatuje, příběhy nebo přirovnání ze života. Mluvil pochopitelně také přímo a bez okras, třeba když komentoval desatero. Můžeme si však všimnout jedné věci, kterou dnes zmiňuje evangelista Marek. On poznamenává, že Ježíš k anonymnímu zástupu lidí mluvil pouze v podobenstvích. Výklad podobenství však podával, až byl se svými učedníky sám. Proč tomu tak bylo?

Podobenství jsou, jak píše katechismus, jako zrcadla. Podívám se jím na sebe nebo ne? Přijmu, že to slovo je o mně a o Bohu, nebo ne? Padne slovo podobenství na skalnatou půdu, kde narazí na skálu a nic z něho nebude, nebo do připravené země? Přijmu svou hřivnu od Boha a rozmnožím ji, nebo ne?

Ježíš upozornil své učedníky na lid své doby a svého národa, lid, který měl být lidem Božím a věřícím, že na něj platí slova proroka Izaiáše: „*Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a (přece) nevidí, slyší, a (přece) neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: ‚Budete stále poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic neuvidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápu a neobráť se, a já je neuzdravím‘* (Mt 13,13-15).

Proč tedy Ježíš mluvil v podobenstvích pro veřejnost, ale jen svým učedníkům ta podobenství vykládal? Skrytým jádrem podobenství je sám Ježíš a jeho království, jak učí katechismus (srov. KKC 546). Kdo Ježíšovi věří, tomu je lehké vyložit smysl podobenství. Tomu, kdo mu nevěří, je to ztráta času, protože veškeré vysvětlování by skončilo v táhlých hádkách a zbytečných diskuzích.

Nedávno jsem dostal jakési moudra Jana Wericha. Můžeme to použít na případ podobenství. Je v tom jádro věci, čemu se Ježíš vyhnul. Werich tedy říkal: „*S blbejma nikdy nediskutujete... je to ztráta času ... Jestliže se člověk hádá s blbcem víc, jak půl minuty, hádají se už blbci dva.*“

Tedy podobenství Ježíš vysvětluje už jen tomu, kdo mu věří a vyhne se tím zbytečné ztrátě času. Pouze kdo Ježíše přijímá, vstupuje do jeho království a otevírá se mu i tajemství nebeského království. Evangelista Matouš nám podává rozhovor Ježíše s učedníky na toto téma: „*Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: ‚Proč k nim mluvíš v podobenstvích?‘ On odpověděl: ‚Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není.‘*“ (Mt 13,10-11).

Je to dost zarážející, že lid, který měl být zvláštním vlastnictvím Boha, národem kněží a smlouvy, byl slepý a hluchý na Boží přítomnost. Denně se modlili, chodili do synagogy každý pátek a sobotu, postili se, platili desátky, konali poutě do Jeruzaléma, Bibli znali zpaměti, ale Božího Syna před očima nerozpoznali. Jenže toto se může stát i lidem zákona nového, lidem v Církvi, proto se to takto čte a nad tím uvažuje. I křesťané mohou ztratit víru v Božího Syna a ustrnout buď ve zvyklostech, nebo už jen v pocitech strachu a vlastní nedostatečnosti před Bohem, ze které se hrouť a Bůh je jim o to více vzdalován a stává se pro ně už jen jakousi hrozivou povinností, než s tím praští úplně.

Měli bychom se na závěr povzbudit. Jsme zde, protože do nás bylo zaseto Boží slovo, setba víry, která dnes vydala plody naší přítomnosti. Jsme všichni, jak zde jsme obdarováni vírou. Je to dar, který mnozí nemají. Poděkujme za ni dnes Pánu a věřme, že víra v nás bude růst svým životem. Dejme však této Boží sazenici více prostoru a času a budou se z plodů těšit i naše děti a potomci, jak psal dnes prorok Ezechiel: „*Na vysoké hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí*“ (Ez 17,2-24).